

מעולם לא היה מנצח, לעולם יימשך המשחק.
לעד שולח הוא ידי אופל אליה, אצבעות פרושות שחור לתפוס באורה אל תוך חיבוקו השחור. אך לשווא המרדף, אין לו סוף, רק התחלה.
כי קודם באודם, אחר כך בזהב תיעלם אל משכנה, להטה שמצטנן, להפליג אל שינתה.
קודם באפור יחשק ליבו אליה, אנחתו הארוכה שמסמא הכל מסתירה אותה ממנו; לאט לאט היא נעלמת, נוזלת בין אצבעותיו. אחר-כך בשחור תוגה ישכב מובס, דמעותיו חורכות פנינים של לובן בבדי וילונותיו. שוב איבד אותה והיא איננה. שוב נעלמה שלהבתה הזהובה ונמסה לה הלאה, טבעה אל תוך גופו האפל.
צבאות הצרצרים ישירו לו שירי נחם, והינשוף יגיח בדממה, לרחף כמו רפא בין משכנות הישנים, לצווח מעל גגות הבתים. הים יאנח ויתמלא ויטפס אל גדות האדמה, ינפח ויעלה לשטוף את כל מה שיבש, ויאנח בהודיה על כוחות ששוב ניתנו לו, שרירים שנשרגו במחוזותיו המימיים תחת סהר של לובן בשחקים.
הוא פורש כנף מעילו השחור לכסות על הכל. זה יאבד בו דרכו, ולזה תנתן ראות. אך צערו בדממת אפלתו פועם, איך שוב איבד אותה והיא איננה. שוב נעלמה אהבתה החמה אל בין מפרצי אופל נרחבים, אל תוך חלונות שחורים, צריחיו הקרים.
לשווא המרדף, אין בו מנצח. אין לו סוף, רק התחלה.

והנה הטללים המבכים על אהבת שווא, על אבדנם של אוהבים, דמעות הנהוות כל פעם מחדש על הארץ השוכחת.
כי לעד תשלח היא אליו את ידיה הכתומות בכמיהה, לנשום את נשימתה המחיה אל פיו הפעור שחור, על אורו האפור. למשוך את אפלת בדידותו אליה, להראות לו זריחתה של אהבה תחת עינה המתעוררת.
כי בין פסים של זוהר ורמחי התכלת, יעלם חזרה אל מעונו. באצבעותיה הלבנות תדפק לשווא על חלונות מחוזותיו- עיניו כבר ונעצמות, הוא מפליג בחלום אל תוך מעוזותיו.
ידיה נוגהות אל שרוולי מעילו הצוננים. ולבה נצמת בה כי הוא כבר קפא, ואין חומה יעיר אותו אליה.
דמעותיה נוצצות על הגלים, האיך זה שוב איבדה אותו?
בלהט אהבתה אשר אינה יודעת די, המיסה בו חורים, שרפה בו חרירים של ערד ואודם כמו הדם, נמס עורו תחת מגעה הצורב. והגלים מראה הם לעינה הפקוחה, המבכה, אשר נותנת להכל צבע ותמונה.
לא יתפסו זה את זה, כי כך הוא גורלם. לעד זו התופסת, לא יתום המשחק עוד לעולם.